

ȚARA ȘI EXILUL

CURIER ÎNFORMATIV AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Director: Gheorghe Costea.
General Mola 277. Madrid -16

Deposito Legal - M. 3655 - 1965
"OPICINA AUXILIAR"
Montera-20

Anul III Nr. 11-12
1 Septiembre și 1 Octombrie 1967

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Corneliu Mănescu preșidinte al Națiunilor Unite. O mare victorie a comunismului mondial

Exegeții superficiali ai situației internaționale cât și agenții coexistenței pacifice din exil au salutat în alegerea lui Mănescu o "mare" victorie a poporului românesc. Nu calitatea lui de reprezentant al unei țări comuniste l-ar fi ridicat pe Mănescu la tribuna preșidenției Națiunilor Unite, ci politica de independență a regimului, abilitatea proverbială a Românilor de a se strecura prin cele mai grele situații istorice. Manevrând între China și Rusia, între Rusia și Occident, între blocul comunist și țările afro-asiatice, Mănescu ar fi isbutit să-și creeze o platformă de simpatie irezistibilă, care i-ar fi asigurat alegerea prin unanimitate.

Tocmai această unanimitate, cum afirmă și Dl. Dr. Ion Cârjă într'o emisiune la radio New-York, este suspectă. Căci cum se explică lipsa unui contra-

candidat, lipsa unei opoziții cât de cât existentă ? Cine a organizat votul în așa fel încât să nu existe decât un sigur candidat, în speță Dl Corneliu Mănescu și o manifestare de masă în jurul persoanei sale?

Pentru noi, care cunoaștem dedesubturile acestei organizații, explicația e simplă. Națiunile Unite s'au transformat într'un centru al conspirației comuniste. De aceea în Statele Unite din ce în ce mai numeroase voci de patrioți reclamă ieșirea țării lor din această instituție infeudată Moscovei. Alegerea lui Corneliu Mănescu este expresia acestei vaste și profunde conspirații dirijate de Moscova care înglobează țări cu cele mai contrastante criterii de guvernare. Concentrarea masivă a voturilor spre un unic candidat -- candidatul blocului comunist nu demonstrează popularitatea României în Națiunile Unite, ci înspăimântătoarea putere de dominație la care a ajuns Moscova și în sânul acestei instituții.

La 19 Septembrie 1967, Dl Corneliu Mănescu, ministru de externe al României Comuniste, s'a așezat pe scaunul de președinte al Națiunilor Unite. Ce amendă onorabilă a făcut regimul Ceaușescu ca să merite Dl Mănescu o atare onoare din partea tuturor popoarelor lumii? Ce transformări a suferit România în ultimii ani pentru ca fostul elev al școlii supreme de spionaj de la Moscova să conducă o Adunare consacrată apărării drepturilor omului și dreptului de auto-determinare al popoarelor? Această alegere ar fi avut o justificare numai dacă poporul român, sub regimul Maurer-Ceaușescu-Mănescu, ar fi înregistrat schimbări substanțiale în toate domeniile. Crimele și ororile întâmplate sub Gheorghiu-Dej au fost expiate? A fost lichidat aparatul de teroare și poporul român respiră din nou aerul libertății?

Numai în acest caz, alegerea lui Mănescu ar fi avut un sens; ar fi fost un titlu și recompensă acordată unei echipe de guvernare care se rupe de monstrozitățile trecutului și se îndreaptă cu hotărîre spre idealurile lumii civilizate. Cum aceste condiții n'au fost realizate, trebuie să proclamăm că alegerea lui Mănescu la președinția Națiunilor Unite este o nouă lovitură dată speranțelor de mântuire ale neamului românesc. Națiunile libere cari s'au aliniat candidatului propus de Moscova demonstrează prin votul lor cât de puțin libere sunt și cât de departe de idealurile pe care pretind că le reprezintă.

Alegerea lui Corneliu Mănescu este o grotescă aplicare a principiilor cari stau la baza Națiunilor

Unite. Niciun om cuminte nu pune lupul să păzească turma.

DIN ȚARA SUBJUGATĂ

O lege de apărare a drepturilor cetățenești și insuficiențele ei

În cadrul sesiunii de vară a Marelui Adunări Naționale a Republicii Socialiste Române -24-27 Iulie 1967- s'a aprobat o lege, care, aparent, ar reprezenta un început de restaurare a legalității într'un Stat care n'a cunoscut până acuma decât arbitrarul unei dictaturi de cea mai josnică speță. E vorba de "Legea cu privire la judecarea de către tribunale a cererilor celor vătămați în drepturile lor prin acte administrative ilegale".

Noua lege stabilește în articolul 1 că "cel vătămat într'un drept al său printr'un act administrativ ilegal poate cere tribunalului competent, în condițiile prezentei legi, anularea sau obligarea organului administrativ chemat în judecată să ia măsura corespunzătoare pentru înlăturarea încălcării drepturilor sale, precum și repararea pagubei".

Articolul 1 sună frumos și poate figura cu cînte în orice colecție de legi civilizate.

Cea mai mare parte din restul legii se ocupă cu chestiuni de procedură, cari pot fi bune sau rele, după climatul general în care ele se aplică.

Mai interesant e articolul 14 care stabilește cazurile în care dispozițiile legii nu se aplică. Excepțiile sunt atât de numeroase încât anulează practic legea. Dintre aceste excepții, cea mai gravă e cuprinsă în paragraful prim "Dispozițiile legii nu sunt aplicabile" actelor administrative în legătură cu apărarea țării, securitatea Statului, sau ordinea publică".

Acest paragraf e suficient ca să facă iluzoriu orice drept al cetățeanului și orice posibilitate de apărare contra abuzurilor guvernamentale ale unui Stat terorist. Cine decide că un act administrativ e sau nu realizat în serviciul securității publice? Excluziv acei cari dispun de administrație. În consecință, cetățeanul continuă să fie la bunul plac al unei administrații corupte și criminale. La care tribunal - din R.S.R. să reclame când e ridicat cu duba și transportat la muncă forțată? Cum se pot apăra fetițele cari sunt chemate la Securitate pentru a fi anchetate și apoi sunt violate? E interesul "ordinei publice"

care se opune la orice luare de măsuri contra sbirilor regimului.

Legea ca să fie dreaptă și bună trebuie să specifice ce anume nu se mai îngăduie administrației, în contrast cu ceea ce se îngăduia în trecut. De pildă:

- nu mai pot fi trimiși cetățenii în lagăre de muncă forțată;

- nu mai pot fi reținuți de organele de securitate mai mult de 48 de ore;

- nu mai pot fi obligați să muncească în cutare întreprindere și în condițiile cutare;

- suprimarea delictului de opinie, etc.

Legea de judecare a cererilor celor vătămați de organele administrative enunță un principiu, îl imbrăcă într-o anumită procedură, dar nu-i dă o aplicare sinceră.

Înainte de a se aproba o astfel de lege, ar trebui să se lichideze aparatul de teroare și să se creeze un climat propice pentru apărarea drepturilor cetățenești.

Să înceteze demagogia naționalistă! Vrem fapte, nu vorbe

Ziaristii străini mereu scot în evidență contrastul dintre politica externă a României comuniste, de emancipare față de Moscova, și politica internă, care a rămas tot atât de rigidă ca pe timpul lui Stalin. Ei se minunează de acest contrast, care li se pare absurd și de nerecunoscut.

Pentru noi, cari nu credem în emanciparea regimului Ceaușescu, contrastul are o explicație foarte simplă. În politica externă nu costă nimic să te declari "emancipat", mai ales când ai acoperirea Moscovei, pentru că în câteva ore poți să rectifici poziția. În politica internă e ceva mai greu să revii la punctul de plecare.

Să ne imaginăm că Dl Ceaușescu ar proceda la o liberalizare reală a regimului, suprimând aparatul de teroare, acordând cetățenilor dreptul să iasă și să intre în țară când vor, respectând demnitatea omenească, asigurând libertatea de expresie în artă și știință. Aceste reforme, firește, ar fi însoțite de anumite riscuri. Riscul principal ar fi că nu ar mai putea fi retrase după bunul plac al Dlui Ceaușescu sau al înlocuitorului său. S'ar naște o mentalitate, o stare de spirit, care s'ar opune revenirii la stalinism, până

în cele mai înalte sfere ale regimului. În politica externă nu se riscă nimic, în afară de anumite decepții în lumea eternilor "idioți utili". În politica internă se riscă însăși bazele regimului. Și cum toată chestiunea cu emanciparea nu e decât fals și prefăcătorie, e cu atât mai logic ca în politica internă liberalizarea să se amâne "ad Kalendas graecas".

Spre deosebire de exegeții coexistențialiști, noi credem că adevărata emancipare se observă în politica internă. Raționamentul e la îndemână oricui să-l construiască. Ce este comunismul din România? Un regim impus de Moscova. El n'are nicio legătură cu realitățile autohtone. În consecință, dacă ar exista un curent, o tendință de emancipare, în sferele înalte ale regimului, acestea s'ar manifesta în primul rând în relațiile cu poporul. Regimul s'ar îmbălbâzi, ar deveni mai tolerant, mai civilizat. Neexistând acest proces, acest fenomen, trebuie să refuzăm orice credibilitate fenomenelor de emancipare din politica externă.

Ceaușescu și-a dat seama că contrastul dintre politica externă și internă poate să torpileze marele joc al desăgărării alianței atlantice. Și atunci a încercat să dreagă basuiocul, făcând ceva și pe plan intern, ceva care să servească de suport politicii externe de "emancipare". În loc să se îngrijească de populație, restabilind un minimum de condiții indispensabile unei vieți omenești, s'a lansat cu mare tam-tam pe drumul demagogiei naționaliste, care nu costă decât vorbe și părazi.

A aminti de vitejii Daci, de Ștefan cel Mare, de Mihai Viteazul, a reinvia vremurile cu fel de fel de tablouri alegorice, e un lucru prețios și demn de laudă - dacă actualitatea politică statală se inspiră din măretia trecutului; când însă poporul pe care îl pui să se imbrace în panduri și arcași, îl tratezi în viața de toate zilele mai rău ca o haită de animale, să ne fie îngăduit să ne îndoim de sinceritatea sentimentelor naționale ale regimului și să calificăm actul de o glumă sinistrală.

Emanciparea de Moscova se traduce prin acte de politică internă cari să ușureze soarta poporului. Așteptăm tovarășe Ceaușescu, ca să faci cel puțin ce-a făcut Tito în Yugoslavia.

Gravă amenințare pentru turiștii occidentali de origine est-europeană.

Știri venite din toate țările de regim comunist confirmă arestări săvârșite între turiști occidentali

originari din răsăritul Europei.

Momiți de propaganda comunistă că odată cetățeni ai unei alte țări pot călători fără niciun risc, acești turiști s'au văzut puși la răcoare și anchetați pentru fel de fel de motive. În special cetățenii germani au căzut victimă acestor razii organizate concomitent, în vara aceasta, în toate Statele satelite.

Din nefericire, nici România lui Ceaușescu n' a făcut excepție, ceace confirmă încă odată totala ei su punere la ordinele Moscovei. E o măsură generală care s'a aplicat pe tot spațiul Europei răsăritene.

Scopul ei este îndoit: pe deoparte să recruteze agenți printre victimele acestor razii; li se dă drumul cu obligația să facă servicii Statelor respective, iar oamenii puși în alternativa să aleagă între închisoare și libertate, preferă libertatea, chiar dacă e grevată de spionaj și delatiune. Pe de altă parte, se urmărește o cât mai severă reglementare a relațiilor dintre vizitatorii occidentali și masele de sclavi. Cei dintâi sunt obligați să nu scape o vorbă de încercare, de speranță, căci sabia lui Damocles atârână deasupra capului lor.

Românii exilați, cari s'au încumetat să treacă granița însângerată, mărturisesc că au fost urmăriți pas cu pas de autorități. Chiar și în cercul rudeniilor lor există agentul obligat să raporteze ce spune ruda din străinătate. Șederea lor în România a fost un coșmar. Mereu aveau impresia că se găsesc în capcană și acum se închide ușa care să-i prindă și pe ei.

Când au trecut din nou granița blestemată, - cortina de fier- si-au făcut cruce, mulțumind lui Dumnezeu că i-a apărat de primejdie.

D I N E X I L

Puternică manifestație anti-comunistă a Romanilor din München

Cu prilejul a împlinirii a 23 de ani dela ocuparea României de trupele bolșevice (23 August 1944), Asociația Romanilor din Sudul Germaniei, de sub președinția Dlui Dr. Gneorghe Tase, a organizat o slujbă de amintire și un parastas pentru toți cei căzuți în lupta contra tiraniei moscovite. Slujba a avut loc la Sankt Nikolaus Kirche am Gasteig în ziua de 27 August 1967, în prezența unui mare număr de români și străini.

Apelul Asociației a avut un larg ecou în sânul populației Muncheneze, fapt remarcat și de ziarele locale care au semnalat evenimentul.

"National-Zeitung", cu data de 1 Septembrie 1967, scoate în evidență contrastul dintre manifestația care a avut loc la București, cu prilejul vizitei ministrului de externe german, Brandt, care a depus o coroană la monumentul ridicat partizanilor în Capitală, și manifestația Românilor din München, cari s'au înclinat în fața sutelor de mii de morminte a celor căzuți pentru libertatea poporului român.

"Der Südostdeutsche Zeitung" publică pe prima pagină actual religios dela München, organizat de Asociația Romanilor din Sudul Germaniei.

"Să nu uităm, spune gazeta, că guvernele occidentale, sunt neobosite în a vorbi de libertate, în timp ce 100 de milioane de oameni sunt subjuogați în răsăritul și sud-estul european. Când se vorbește de libertate fără ca să se facă ceva pentru eliberarea acelor cari au pierdut-o, aceasta se chiamă vorbărie goală și fătărnicie.

E vina lui Roosevelt și a guvernului său că, în înțelegerea cu Stalin și în secret, popoarele din Europa orientală și sudestică au fost conduse în sclavie. Dar este și vina tuturor guvernelor occidentale cari n'au întreprins nimic serios și eficace ca să se ajute la recăștigarea libertății popoarelor robite în cursul celui de-al doilea războiu mondial.

Aceasta este și va rămânea o pată de rușine și trebuie mereu spus guvernului din Washington și altor guverne vestice că e datoria lor să șteargă această pată. Nu e destul să se vorbească numai de libertate, ci trebuie să se și facă ceva pentru ea".

Prin manifestația lor contra dominației comuniste din România, compatrioții noștri din München au reactualizat cu cea mai mare vigoare problema eliberării Patriei.

Dl. Dr. Ion Cârjă comentează alegerea lui Corneliu Mănescu

Cunoscutul ziarist din Statele Unite, Dl Dr. Ion Cârjă, a ținut în cadrul orei românești de radio New-York, un interesant comentariu privind alegerea Dlui Corneliu Mănescu la președinția Națiunilor Unite.

Dl Corneliu Mănescu, spune comentatorul, a apărut din obscuritate atât pe scena vieții naționale cât

și pe plan internațional. Nu s'a remarcat prin nimic deosebit până în 1944, când s'a alăturat regimului și a început să urce treptele ierarhice. Nu are pregătire de politică externă. A fost transferat în acest sector după un lung stagiu în politică internă și mai precis zis "pe linie de partid, de indoctrinare și securitate internă a cadrelor".

Mai ales Securitate. Ca toți liderii partidului, și-a făcut ucenicia comunistă în aparatul de teroare.

Dl. Dr. Ion Cârjă se întreabă ce merite a avut Dl Mănescu pentru a ajunge într'un post atât de înalt. Nu se poate revela nimic deosebit. Ca premisă a alegerii Dlui Mănescu a concurat așa zisa politică de independență a României față de Rusia Sovietică într'o serie de chestiuni internaționale. Această flexibilitate a asigurat votul masiv de care s'a bucurat fostul absolvent al școlii NKVD-iste dela Moscova.

Dl Corneliu Mănescu, spune comentatorul, nu e un diplomat de rasă, nici prin educație și nici prin preocupări. El nu s'a impus prin prestigiul personalității sale și nici a unei țări care să-i fi dat un mandat onorabil. El vine în numele unui regim politic care nu are o legitimare reprezentativ națională dintru început, acel regim fiind impus prin forță și teroare de către guvernul sovietic și menținut, în continuare, prin crâncenă opresiune internă. Din carențele amintite a rezultat faptul că Dl. Corneliu Mănescu nu a reușit să propună nici o măsură de soluționare și intervenție în criza actuală. Domnia sa s'a limitat să declare lapidar că este de dorit să se termine războiul din Vietnam, fără să indice o cale anume. Apoi, domnia sa, a mai declarat că este periculos să se "impună o soluție din afară, prin forță, împotriva voinței celor ce îi servesc". Oare în România nu s-a impus prin forță un regim pe care țara nu l-a dorit și l-a desavuat? Și azi dl. Mănescu îndrăznește să stabilească pentru alții norme pe care tovarășii domniei sale și prietenii din Răsărit le calcă în picioare în mod grosolan. Prin enunțarea principiului citat se pare că dl. Mănescu nu mai este adepul opresiunii unor state de "din afară", ci numai de din "interior".

"Dl. Corneliu Mănescu a fost ales cu unanimitate, am putea spune, lăsând la o parte votul care s-a răstăcut în favoarea Tanzaniei. Alegerile prin unanimitate cuprind în ele anonimatul celor care participă la sufragiu și, implicit, iresponsabilitatea. Numai alegerile cu majoritate sunt semnificative, existând opoziția. Dar marasmul internațional în care se află lumea, confuziile și spaimile de a se lua hotărârile pe care le

cere istoria, promovează anomaliile și susține brutalitatea secolului. Dacă acestea se fac sub grija unor state dornice de a-și salva interesele proprii, în ce privește soarta Poporului Român, acestuia i se perpetuiază suferințele și i se amplifică deziluziile".

B.I.R.E. și intelectualii din țară

În numărul din 16 Septembrie 1967, editorialul din B.I.R.E. atacă cu violență pe intelectualii din țară cari s'au vândut comuniștilor.

"Lichelismul intelectualilor resesiști ne e bine cunoscut și am scris în repetate rânduri. Începând cu Tudor Arghezi și terminând cu Zaharia Stancu, se știu o întreagă gamă de profitori cari și-au vândut conștiința pentru un blid de linte. Este una din cele mai negre pagini din istoria comunismului din țară, unde de intelectualitatea română a făcut dovadă de o supunere cum nu există în nici o altă țară comunistă".

Să ne fie îngăduit să nu fim de aceeași părere cu B.I.R.E. Intelectualitatea română s'a purtat eroic și a dat un tribut sângeros Molohului bolșevic. Mii și mii și-au lăsat oasele la canal și în închisori. Căpitulările, când au avut loc, s'au petrecut după lungi ani de detențiune, după ce acestor oameni li s'a schilodit sufletul și trupul. Insuși Arghezi a stat în pușcărie vre-o cinci anișori. Cunoaștem apoi cazul altor intelectuali cari s'au retras discret într'un colțisor, preferând mizeria colaborării cu regimul. Iar cei cari au colaborat, răpuși de foamete și amenințări, până la sfârșitul vieții lor s'au simțit apăsați, triști și amărâți.

Exilații, și mai ales cei ce n'au făcut experiența închisorilor comuniste, nu sunt cei mai indicați să dea lecție de comportament celor din țară. Pe aceștia nu-i pot judeca decât compatrioții lor de suferință.

Ar fi mai potrivit ca "B.I.R.E." să-și verse indignarea contra unor intelectuali din exil, cari ne siliți nici de mizerie nici de pistolul în ceafă, s'au făcut agenții regimului, din vanitate, prostie sau anumite beneficii. Aceștia sunt niște barbari cari demonstrează tagma intelectuală și cari demonstrează cu conduita lor că n'au niciun atașament pentru poporul român. Sensibilitatea lor poetică au transformat-o într'o marfă pe care o vând oricui plătește.

Opiniile Dlui Untaru

Urmărim de vreo doi ani încoace cu deosebit interes evoluția Dlui Dr. Untaru dela anticomunismul intransigent la formule mai elastice în tratarea problemelor din țară. Intregrându-se ritmului vieții planetei și nevoind să rămână în urmă cu vremea, Dl Untaru s'a desprins de vechile lui convingeri și s'a atașat pozițiilor reprezentate de regimul dela București. Fi-rește Dl Untaru fiind un cap care gândește, n'a făcut greșala să sară bruscdintr'o tranșee într'alta, ci s'a apropiat suav de tovarăși, cu artă, discreție și prudență. Azi ceva, mâine ceva, nu și-a descoperit intențiile decât progresiv, nu numai pentru a nu alarma exilul, - dar și cu scopul de a pregăti opinia publică, pentru a-lacompania cu simpatie în direcția în care s'a angajat. Bine înțeles că acest joc între a fi și a nu fi cu tovarăși nu putea dura la infinit. Mișcarea de apropiere de București în care s'a angajat era ireversibilă și odată trebuia să pună punctul pe i.

Numerele depe Mai-Iunie și Iulie-August 1967 ale buletinului de informații pe care-l redactează nu mai lasă niciun dubiu asupra direcției în care a apucat. - Atât de mult s'a colorat de coexistență, încât poate - fi considerat un fel de porta-voce al regimului în rândurile exilaților.

E destul de trist că Dl Dr. Untaru, ca persoană particulară, a părăsit comunitatea națională a exilului, dar și mai grav e faptul că dânsul vorbește și scrie - favorabil regimului din țară în numele Asociației Românilor din Australia, ca fost președinte al ei, și ca actual Secretar general al ei. Nu știm dacă a primit mandat dela membri organizatiei ca să schimbe politica anticomunistă a organizației cu o politică pro-comunistă. Această organizație a reprezentat o citadelă a exilului și ne doare când vedem în ce hal de descompunere morală a ajuns. Scriem așadar ca să lămurim cazul Dlui Untaru ca persoană oficială, ca reprezentant legal al Asociației Românilor din Australia, temându-ne că exemplul său nefast să nu facă școală între exilați. Ca să nu spună cineva că îl calomniem, ne vom menține strict la propriile sale declarații, cuprinse în buletinele mai sus menționate.

În Buletinul de Informații al ARA din Mai și Iunie 1967, Dl Untaru publică două articole referitor la România comunistă reproduse după revista germană "Der Europäische Osten", număr special închinat României, în Decembrie 1966, ca preludiv al reluării raporturilor cu Republica Federală Germană. Cele două articole ex-

primă poziții diametral opuse. Unul e datorit penei-Dlui Karl Gustaf Ström și e intitulat "Drumul Românesc" Autorul, vizibil inspirat de Ministerul de Externe german, a voit să facă plăcere guvernanților roșii dela București, atribuindu-le cunoscutele intenții de "emancipare" în politică externă. Sunt tezele răsuflăte ale "rebeliunii" românești, care nu se bazează decât pe vorbe și pe niciun fapt concret.

Al doilea articol, cu titlul "Noi Contacte cu România", e scris de Dl General Gheorghe, care nu crede în emanciparea României, considerând pe Ceaușescu ca un fanatic comunist, adept al lui Mao și care luptă pentru unitatea mișcării comuniste și victoria ei finală. Apropierea de Vest, spune Dl General Gheorghe, nu înseamnă o simpatizare cu lumea burghezo-capitalistă sau revoltă contra Moscovei. "Ceeace urmărește Ceaușescu este o consolidare a regimului său și, prin aceasta, a comunismului internațional". Argumentele - Dlui General Gheorghe, pentru a respinge teza emancipării, sunt clare și convingătoare și cine îl citește, după ce a parcurs pelteaua coexistențialistă a Dlui Karl Gustaf Ström, își redresează spiritul luândact de imposibilitatea "rebeliunii".

Nu tot așa Dl Dr. Untaru, a cărui pătrundere - politică depășește orice închipuire. Domnia-Sa, după ce a făcut loc celor două articole în paginile buletinelui Asociației -premisă indispensabilă unei discuții obiective - intervine cu "propria lui părere".

"Părerea" Dlui Untaru nu diferă prea mult de a Dlui Karl Gustaf Ström, considerând pe Ceaușescu un manevrier abil al intereselor românești. Am încercat să descoperim în pledoaria pro-Ceaușescu a Dlui Untaru realitățile ce l-au determinat să ia această atitudine, dar n'am descoperit nimic și nici măcar o urmă de inteligență care să se substituie golurilor pe care calcă autorul. Oferim și cititorului încheieturile gândirei politice a Dlui Untaru pentru a nu zice că îl calomniem, atribuindu-i lucruri pe care nu le-a spus :

1) "Reacțiunea pe plan internațional a unei politici pur românești, după atâția ani de izolare și tăcere, este un mare beneficiu pentru Țara noastră și meritul în această privință revine regimului Ceaușescu, indiferent dacă asta se face cu sau fără aprobarea Rușilor".

R.- Dacă politica "pur românească" pe care o - duce pe plan internațional regimul Ceaușescu se face

cu aprobarea Rușilor, nu mai e "pur românească", ci pur rusească. Nu e indiferent dacă se face cu sau fără aprobarea Rușilor. Dl Untaru pare mulțumit cu speculacoul, cu tumbela la care se deda corifeii regimului prin străinătate, jucându-se de-a emanciparea. Pe noi ne interesează ce beneficii trage poporul românesc din toată agitația "rebeliunii" și nu afișajul lui Maurer sau Ceaușescu în presa internațională.

2) "Industrializarea României, datorită bogățiilor ei naturale în materii prime și inteligenței și sânguinței poporului român va depăși curând nu numai celelalte țări industriale din Comecon, dar chiar și alte State din Vestul Europei cu o mai veche tradiție industrială".

R.- Dl Untaru e ultra-optimist în aprecierea industrializării României. Nu avem prea multe bogății naturale. Asta e legendă. Petrolul e secătuit, iar fier și cărbune superior în cantități cari nu ne îngăduie să realizăm o industrie grea, fiind tributari străinătății. Faimosul complex metalurgic dela Galați, va apăsa greu asupra viitorului țării, legându-ne iremediabil, în ce privește furniturile de materii prime, de bazinul Donețului. Industria care s'a creat în România a fost o operație politică a regimului comunist, conform canoanelor marxist-leniniste, pentru a inhăma la munci grele poporul. E exagerat să se spună că vom întrece în industrializare nu numai țările din Comecon, ci și multe țări din Occident, cu o veche tradiție industrială. Deocamdată suntem la coadă în Comecon, iar cât privește țările din Occident deosebirea dintre noi și ele e ..... de o civilizație. Produsele industriale românești nu găsesc deosebire pe piața Occidentului, fiind de o proastă calitate. Inșuși Ceaușescu a declarat în discursul din Decembrie 1966 că economia țării e falimentară.

3) "Regimurile politice se schimbă și oamenii de Stat de astăzi sunt înlocuiți mâine cu alții, însă progresele economice rămân".

R.- Dorim și noi din toată inima, alături de întreg poporul românesc, ca actualul regim să se schimbe și să facă loc altor oameni, mai umani și mai români. Cât privește progresele economice ce s'au realizat, ele nu sunt propriu zis progrese. Ce înseamnă progres? Înmulțirea coșurilor de fabrici sau progresul națiunii? Actualul progres economic s'a săvârșit cu un preț înfiorător, cu sute de mii de oameni abasiți. Acesta nu se chiamă progres, ci genocid, debilitarea generală a unei nații și pregătirea terenului -

pentru luarea în posesiune a României de Muscali. Suntem dispuși să-i restituim Dlui Ceaușescu progresul economic, iar în schimb el să ne restituie tributul - de vieți omenești cari s'a îngropat la temelie acestor fabrici blestemate.

Și apoi, Dle Untaru, de ce progresul economic - ar fi un merit al regimului comunist? Astăzi toate națiile se industrializează, inclusiv cele cari până - mai ieri se cățărau prin copaci, iar cele cari au ajuns în frunte sunt tocmai națiile libere.

4) "De aceea aprobăm politica română a lui Ceaușescu, fără a ne întreba de motivele personale care o animă, și fără a declara că în țară există astăzi libertate și viață bună, de care nu facem răspunzători pe Ceaușescu, ci pe Ruși cari de peste 20 de ani ne-au supt și continuă ne sugă și astăzi măduva din oase".

R.- Dl Untaru cade într'un cunoscut păcat de argumentare. Consideră ca admis, bun și valabil tocmai ceea ce trebuie demonstrat. Dsa aprobă cu pathos "politica românească" a lui Ceaușescu. Mă rog, care politică românească? Manevrela de politică externă ale regimului, destinate a momi Occidentul și perfect sincronizate cu politica Moscovei? Sau progresele economice plătite cu hecatombe de morți? Dar cel puțin astăzi, sub Ceaușescu, s'a schimbat ceva în țară, care să justifice "politica românească" a acestuia? Inșuși Dl Untaru recunoaște că în țară nu există nici libertate și nici măcar viață bună. Păi atunci cum rămâne românismul Dlui Ceaușescu? Prin ce se manifestă?

Dl Untaru, care gândește politic, își dă seama și dânsul de riscul unei atari afirmații și atunci - drege busuiocul, aruncând vina pe Ruși. Firește că Rușii sunt de vină. Ei ne-au călcat țara și ne-au impus regimul comunist cu forța baionetelor. Fără de Ruși n'ar fi existat nici era Anei Pauker, nici a supra-mentului sangvinar, Gheorghiu-Dej, și nici actuala eră Ceaușescu, când Rușii "continuă să ne sugă măduva din oase". Atunci unde e beneficiul, unde e "politica românească", dacă Rușii continuă să ne sugă și măduva din oase? Prin ce se manifestă această politică? Prin "suptul măduvei"? De ce să-i deschidem credit Dlui Ceaușescu când el nu face altceva decât exact ce-au făcut predecesorii lui de tristă memorie?

Voind să scoată încă odată în evidență meritele "politice românești" ale Dlui Ceaușescu, Dl Untaru, spune următoarele :

5) "Până în prezent, el a reușit să manevreze în mod inteligent vasul românesc în apele tulburi ale politicii mondiale și să sincronizeze și să dezeze cu abilitate politica lui în raport cu conjunctura situației internaționale, așa încât și Rușii, dacă ar fi încercat, n'ar fi reușit să-l prindă".

Mai întâiu o rectificare, Dle Untaru. Nu există un "vas românesc", ca să-l poată manevra Ceaușescu în apele tulburi ale politicii mondiale. Există o țară ocupată, un stat satelit, un vas a cărei comandă e în mâinile Moscovei și numai mateloții, adică personlul inferior, sunt români. Ceaușescu nu e stăpânul vasului, ci un funcționar mai arătos al centralei moscovite. El nu se găsește în fericita situație a Dlui Untaru, de a avea "păreri". El primește ordine și e un simplu executant al Internaționalei Comuniste.

Apoi Rușii cu ce să-l prindă, chiar dacă ar fi încercat, când omul nu iese depe linie. Știe bine ce i s'ar putea întâmpla. Pătrășcanu, Naghs, Maletier n'au murit degeaba.

6) "Nimeni nu poate ști ce-i ascuns în sufletul adânc al lui Ceaușescu și a face simple supoziții în această privință, este un lucru ușor. Pentru moment - înșă, el nu poate juca decât cartea rusească, chiar dacă ar dori altfel".

R.- Dl Untaru e de o inconsecvență crasă. Susține teza românismului lui Ceaușescu ca funia pe spânzurat. Păi dacă Ceaușescu nu poate juca decât cartea rusească, de ce să numim noi această carte, carte românească? El face pe placul jupânului moscovit, sugându-ne și măduva din oase. Atunci trebuie să-i aruncăm în față acest adevăr și să-i spunem :

"Dta ești un instrument al Moscovei și nimic mai mult".

Si noi am spus și am repetat de nenumărate ori: "chiar dacă ar voi altfel, Ceaușescu nu poate juca decât cartea rusească", pentru a convinge pe netoții de coexistențialiști de imposibilitatea rebeliunii. - Toate țările își mai pot permite luxul nealealității față de Moscova, afară de România. Nu îngăduie situația ei geo-politică. Dl Untaru ne mângâie cu intenții bune ale lui Ceaușescu "cu ceea ce zace în sufletul lui adânc". Intențiile au o valoare subiectivă; în politică, faptele contează. Iar politica lui Ceaușescu face rău țării. Am vrea să descoperim faptele bune. Dl Untaru oferă satisfacții morale poporului român. "Ei sireacul, ar face mai mult, dat nu poate". Așa s'a vorbit și de Gheorghiu-Dej, care a trimis pe lumea -

cealaltă un milion și jumătate de români. Prin asta - s'a manifestat "românismul" său și "bunele lui intenții".

7) "De aceea, dacă cineva ar dori să-i facă un serviciu lui Ceaușescu, n'ar trebui să-l laude ca noi, ci mai degrabă să-i critice, fiindcă prin aceasta îl reabilitează față de Rusia".

R.- Gândirea politică a Dlui Untaru atinge în acest punct culmile genialității. Noi îi facem serviciul lui Ceaușercu, așadar, noi care îl atacăm, și nu Dl Untaru și toată clica subversivă a coexistențialiștilor care îl laudă. Argumentul ne-a uluit. E fenomenal. Nici nu știm ce să-i răspundem. Numai că Dl Untaru pleacă dela dubioasa considerație că Ceaușescu ar fi certat cu Moscova sau nu s'ar găsi chiar în termeni cei mai buni cu ea. Noi ne indoim de acest lucru. Poate să fie ceva adevărat, dar tot atât de adevărat poate să fie că toată zarva rebeliunii e o farsă, pentru a înlesni penetrația comunistă în Occident. Nu avem informații dela sursă. Și nici Dl Untaru nu le are. A citit și el prin gazete aceste lucruri, cari - pot fi tot atât de bine acțiuni de desinformare. Și chiar dacă în sufletul lui Ceaușescu ar avea ceva pică pe Breznev, el trebuie să se conformeze "cărții rusești". Altminteri, sboară în 24 de ore. Revenim la vechea teză că România comunistă nu poate face altă politică decât de strictă dependență de Moscova. Ce-o fi în sufletul lui Ceaușescu, e o chestiune strict psihologică. Nu privește politica. Atunci avem tot dreptul să-l atacăm, considerându-l așa cum se manifestă prin toate "actele lui", un instrument perfect al Moscovei.

8) "Când Ceaușescu face declarații de rigoare contra Americanilor din cauza Vietnam-ului, Washington-ul nu se supără fiindcă nimenea din lumea vestică nu ia în serios aceste declarații. Când Ceaușescu ar face înșă aceleași declarații contra Rușilor, aceștia nu i-ar ierta-o niciodată, fiindcă ar ști că de această dată el nu mai poate fi decât serios".

"In această deosebire între cele două mari puteri se poate găsi carecum explicația enigmei dela București".

R.- Dl Untaru se mișcă în lumea declarațiilor și nu acceptă realitățile. Dl Ceaușescu nu face numai declarații contra Americanilor, ci acte directe de ostilitate, furnizând lui Ho-Chi-Minh enorme cantități de material belic și alimente. Dl Ceaușescu participă așadar la asasinarea tineretului american în jungla

vietnamită, iar, de altă. parte, mai are și insolența să ceară ajutor economic dela părinții celor asasinați. Firește, Americanii sunt niște fraieri și înghit nu numai declarațiile ci și loviturile.

Cât privește declarațiile lui Ceaușescu contra Rușilor, ele nu au nici o importanță dacă rămând în domeniul "declarațiilor". Astfel de declarații au avut chiar loc. Ținem să rectificăm pe Dl Untaru, și Rușii nu le-au luat în serios, deoarece ele s'au făcut cu asentimentul lor. Câtă vreme Ceaușescu nu trece la fapte ostile Moscovei declarațiile nu-i supără. Și antisurismul României servește cauzei generale a comunismului mondial, căci întărește iluzia "desprinderii" de Moscova.

Dacă există o enigmă la București, e aceea a perfecte sincronizări cu politica Moscovei.

Dl Untaru și 23 August

Ne-am ocupat pe larg de articolul Dlui Untaru din numărul pe Mai-Iunie 1967 al Buletinului de informații al Societății ARA, considerându-l un fel de program politic al acestui domn îndepărtat.

În numărul din Iulie-August 1967, întâlnim un alt articol, cu afirmații tot atât de grave și necontrolate, intitulat "Odinioară și acum". E un articol închinat celei de-a 23 aniversare a invaziei sovietice a României. De astădată vom fi ceva mai scurți cu răspunsul ce-l dăm Dlui Untaru, deoarece acest editorial nu e decât o aplicare a punctelor programatice din numărul anterior.

Ca introducere autorul face o incursiune în istoria românească, amintind de numeroase invazii ce le-a suferit poporul român din partea tătarilor, a polonezilor sau a rușilor, în secolele precedente.

Referindu-se la actuala situație, recunoaște că România se găsește încă sub ocupația sovietică și că "aceleași atrocități se comit zilnic în țară", Nu s' a schimbat nimic așadar, după propria mărturisire : sub Gheorghiu-Dej, ca sub Ana Pauker; sub Ceaușescu, ca sub Gheorghiu-Dej. În loc să isbească în autorii acestor atrocități, Dl Untaru întoarce spatele țării, uită de călăii ei, și își îndreaptă furia contra exilului. Mă rog, ce face exilul?

"Continuăm și astăzi să condamnăm în primul rând guvernele dela București pentru toate crimele

comise contra poporului român, uitând că adevărții autori sunt Rușii sovietici".

Ținem să corectăm pe Dl Untaru în sensul că niciodată n'am uitat că Rușii sunt adevărții autori ai suferințelor poporului român. Dovadă e că totdeauna am spus că regimul comunist e opera lor , că a fost introdus în România cu ajutorul baionetelor de ocupație, că Ana Pauker, Gheorghiu-Dej și Ceaușescu sunt creațiile și interpușii lor, cu deosebire că așa zișii români de sânge s'au purtat înfinit mai crud și mai barbar decât străinii. De unde a scos Dl Untaru această stupidă acuzație. Afirmăm, în continuare , că fără acoperirea diviziilor sovietice pe linia Prutului, în trei luni de zile praf și pulbere s'ar alege de regimul comunist.

Ce sunt guvernările dela București decât un fel de "Kapo" al marelui lagăr de concentrare care se chiamă România?.

Dl Untaru ne invită să facem distincție între puterea ocupantă, Rușii, dela cari ne vin toate relele, și Ceaușescu și compania, "cari s'ar strădui din răpuzeri să slăbească cât de puțin cercul care sufocă națiunea". Dl Untaru ar trebui să examineze faptele. Cu ce slăbit cercul?

- Au libertate românii să circule în străinătate? Nu.
- S'a ridicat nivelul de viață? Nu.
- O mai bună salarizare? Nu.
- Munci mai puțin faraonice? Nu.
- A încetat industrializarea dementă? Nu.
- A încetat penuria alimentară? Nu.
- Se găsesc medicamente? Nu.
- E lumea mai sănătoasă? Nu.
- Au copii lapte, unt și hrană corespunzătoare? Nu.
- A slăbit teroarea? Nu.
- A încetat acțiunea de infiltrare a exilului? Nu.
- A încetat sângerarea economiei naționale în profitul bandelor din Vietnam? Nu.
- S'a rezolvat problema locuinței? Nu.
- A încetat prigoana contra religiei? Nu.

Atunci cu ce-a slăbit cercul? Și cum își permite Dl Untaru să dea lecții exilului, care de 20 de ani rezistă eroic presiunii comuniste?

Orb e Dl Untaru, care refuză să vadă jertfele țării și care în loc să ia apărarea poporului flămând, lovit și batjocorit de pseudo-naționaliști, ia apărarea lui Ceaușescu, în timp ce milioanele de sclavi - muncesc din zori și până în noapte sub ferula lui.

În loc de a îndemna pe alți români să plece în țară, mai bine s'ar duce dânsul și ar rămânea definitiv, participând la "construirea socialismului", muncind din greu pentru o pâine amară și oftând zi și noapte pentru libertatea pierdută.

Păcat că Dl Untaru n'a avut prilejul să facă cunoștință cu Canalul Dunărea-Marea Neagră. Atunci, n'ar mai afirma enormitatea că Gheorghiu-Dej a inventat canalul "pentru a salva deținuții politici români, pe cari Stalin voia să-i deporteze în Siberia". Canalul a fost cimitirul intelectualității române; nu numai vechea pătură conducătoare, dar învățători, preoți, profesori, avocați, ingineri, medici, ofițeri, etc., oameni cari în mare parte nici n'au făcut politică, și-au lăsat oasele la canal. Toată intelectualitatea ce s'a creat în România de o sută de ani de existență liberă a fost lichidată la Canal.

E o întrebare tot atât de stupidă să spui ce ar fi făcut "criticii irascibili ai guvernelor dela București", dacă ar fi fost puși să guverneze în aceleași condițiuni Responsabilitățile se urcă la acei cari au dat drumul hoardelor bolșevice în țară. Fără 23 August, n'ar fi existat regim comunist, și România ar fi putut obține un statut asemănător Filandei, salvând odată cu ea întreg sud-estul european. Cât privește pe conducătorii comuniști, Dl Untaru cu pleoara pro-Ceaușescu, uită un fapt elementar: Ana Pauker, Gheorghiu-Dej, Bodnăraș, Ceaușescu, etc., erau comuniști înainte de a veni la putere, adică înrușiți spiritual și politic cu Stalin. Nu erau români, ci niște elemente aservite unui crez internațional, pentru care națiunea nu există decât ca materie experimentală a dogmelor marxist-leniniste. Nu se poate pune problema "ce ai fi făcut Dta" căci între pribegi și ei nu există posibilitatea de substituție. Noi suntem români, în timp ce ei sunt străini, chiar dacă unii poartă nume românești și au o ascendență românească. Ei, dela începutul începutului erau decisi, în forul lor interior, să prade, săucidă, să masacreze. În crezul lor politic era înscris genocidul, urmând și ei

traectoria de crime lăsate în istorie de Lenin și Stalin. Întrebarea s'ar pune numai dacă ei ar fi fost români, dar ei nu sunt români. Repetăm. Comunismul e incompatibil cu existența națiunii. Puși în condiții similare, niciun român autentic n'ar fi putut face ce-au făcut ei, dacă nu erau în prealabil indoctrinați - cu această doctrină satanică. Ce-ar fi făcut adevărații români? Unii s'ar fi sinucis, alții s'ar fi opus, alții ar fi fugit; dar în niciun caz nu ar fi consimțit ca pentru a rămânea la putere, să aplice o politică de genocid.

Ce înseamnă a governa, Dle Untaru? A governa înseamnă a avea grijă de popor. Nu înseamnă a masacra - poporul pentru a face pe placul unei puteri străine - sau de dragul unei ideologii bestiale, pentru care nici ciomul și nici popoarele nu înseamnă nimic. A fost un comunist, cu sentimente românești, Pătrășcanu, și știm ce soartă a avut. L-au înebunit în torturi și după aceea l-au împușcat. Pentru Dl Untaru, probabil, Nagy și Maletter sunt niște iresponsabili, iar Kádár, o mare figură politică.

A governa, așa cum a guvernat Gheorghiu-Dej, - nu e niciun merit. Căci nu ți se cere altceva decât - să îndeplinești norma de crime și jupuiala ordonată - de Moscova. Și pe deasupra să-ți găsești și ocrotitori în exil ca Dl Untaru, care spune: "sireacul, ar face el, dar nu poate". Poporul român îi oferă Dl Untaru grațioasa perspectivă de a fi curățat etnicește de conducători din propria lui viță daco-romană.

"Putea să fie și mai rău în România", încheie filosofic Dl Untaru. Ce putea să fie și mai rău? Atât de mult sânge s'a vărsat, atâtea crime s'au săvârșit, atâtea banditisme, violuri și bestialități, încât s'a umplut cupa suferințelor. Nu e familie care să nu-și plângă un mort. Ce putea să fie mai rău? Poate, Doamne ferește, să nu fi fost căsăpît de tovarăși și Dl Untaru!

E atâtea rea credință concentrată în acest articol încât suntem obligați să ne întrebăm cari sunt motivele acestui servilism respingător?

Ca încheiere, vrem să spunem, că noi am fi primi să salutăm cu satisfacție "marile reforme" pe care le așteaptă națiunea. De cinci ani, de când a început propaganda coexistențialistă, așteptăm cu înfrigurare semnele desghețului, iar când am descoperit un pas pozitiv în favoarea poporului român, cum a fost legea contra întreruperii sarcinei, l-am subliniat cu

satisfacție. Dar între așteptări și realitate, e o -
prăpastie. Nu s'a schimbat substanțial nimic nici sub
ceașescu.

A fost numai una din acele pendulări ale tacti
cei comuniste, cunoscute sub numele de valsul lui Le-
nin.
